

stor, saa vilde den dog i hvert Fald være mindre for Staten eller Communen end for de enkelte Personer, for hvilke den ofte kan blive ganske utaaalelig. At en Barber, som er uformuende Mand og ikke har Gyne til at holde Folk, ikke alene skal modtage en Syg eller Tilskadefkommen, men anvende megen Tid med at løbe om i Byen for at faae fat paa en Læge, vil ofte kunne foraarsage ham et uopretteligt Tab. — Foruden disse to Forandringer har jeg endnu foreslaaet; at det sidste Stykke af § 2 skal udgaae, som bestemmer, at Barbererne skulle være et Slags Haandslangere for Lægen. De faae nemlig, som tidligere bemærket, ikke nogen udelukkende Ret dertil, ligesom der ikke længere skal være nogen videre Forbindelse mellem Doctoren og Barberen; og jeg synes derfor, at det var meest hensigtsmæssigt, at det nævnte Stykke af § 2 reent udgik, især da det tillige kunde lede til en Misforstaaelse med Hensyn til Friheden til borgerlig Næring, idet man derved kunde ledes til at antage, at det henhørte til borgerlig Næring at paalægge Plastre og Omslag o. s. v. Endvidere indeholder dette Stykke i sin Slutning den Bestemmelse, at Barbererne ikke maa udtrække Tand eller befatte sig med Tænders Udtrækning, ikke engang efter en Læges Anordning; men jeg troer, at det er tvivlsomt, om det nu kan ansees som uberettiget Lægepraxis, at en Barber efter en Læges Anordning trak en Tand ud, men ialtsald henhører Afgjørelsen heraf neppe til denne Lov. Dersom de Forslag, jeg har tilladt mig at stille, blive antagne, troer jeg, at Loven vil blive noget bedre, end den nu er, skjøndt jeg erkjender, at den ikke derved bliver saa god som man kunde ønske den, men jeg har ikke villet tillade mig at foreslaae nogensomhelst ny Bestemmelse, netop fordi jeg ikke vil hindre, at Loven skal kunne udkomme. Den høitagede

Indenrigsminister gjorde ved Sagens første Behandling opmærksom paa, at der var en stor Trang til at denne Lov udkom, for at Barberlauget kunde blive ophævet, og Frimesterne kunde faae Lov til at holde Svende og saaledes drive deres Profession med større Frihed. Denne Trang vil kunne afhjælpes hvis de Vædringsforslag blive antagne, som jeg har tilladt mig at stille, skjøndt jeg, som sagt, erkjender, at der endnu bliver nogle andre Ufuldkommenheder tilbage, men jeg har ikke villet foreslaae yderligere Vædringer for ikke at vanffelliggjøre Lovens Udkomme.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslagene til Thingets Antagelse.

Rosenvorn: Det er vistnok en meget rigtig Betragtning, som har ledet den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, naar han ikke har ønsket at lægge Hindringer i veien for, at denne Lov kunde udkomme og derfor har afholdt sig fra at foreslaae de ellers af ham paatænkte Vædringer i den, jeg siger, det er vistnok en meget rigtig Betragtning, thi det er i Lovforslagets Motivter oplyst, hvorledes det for et meget stort Antal af Næringsbrugere heri Byen, nemlig 80 Barberfrimestere og 50 Svende, er af højeste Vigtighed, at Loven udkommer jo før jo heller, for at den i en lang Arrække paatænkte Ordning af dette Forhold, som nu vel har været under Forhandling i ikke langt fra 20 Aar (Hør!), endelig engang kan indtræde; men jeg troer rigtignok at denne Betragtning, med Hensyn til hvilken jeg er aldeles enig med den ærede forrige Taler, tillige burde have afholdt ham fra at stille de Forslag, som han har stillet til Loven og hvorved Loven paa ingen Maade vinder, men snarere bliver sletttere, end den er, idet Vædringsforslagenes Vedtagelse vil være til Skade for de paagjældende Næringsbrugere uden at være til Gavn for Noget.